

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 8Csr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421200487
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Šteffel
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2023:8421200487.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom JUDr. Jurajom Šteffelom v spore žalobkyne: R. právne zastúpenej: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e s a rozhodcovský rozsudok vydaný stálym rozhodcovským súdom Slovenský arbitrážny súd, zriadený Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, pod spisovou značkou 151/04/20 zo dňa 01. 12. 2020.

II. Žalobkyňa m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde 18. 03. 2021 domáhala, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

2. V dôvodoch žaloby uviedla, že rozhodcovským rozsudkom bola žalovanému priznaná náhrada nákladov spojených s mimosúdnym vymáhaním pohľadávky vo výške 152,29 eur bez akýchkoľvek listinných dôkazov preukazujúcich oprávnenosť týchto nákladov. Zmluvná pokuta pri danom veriteľovi je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože nebola individuálne dojednaná a spôsobuje hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán. Dané ustanovenie zmluvy je neplatné aj s poukazom na ust. § 3a ods. 1 nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. V apríly 2018 bola sadzba úrokov z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých po 01.02.2013 vrátane vo výške 5,00 %. V danom prípade súčet zmluvnej pokuty vo výške 14,60 % p.a. a úroku z omeškania vo výške 5,00 % predstavuje sumu 19,60 %, čo je suma väčšia ako trojnásobok úrokov z omeškania vo výške 15%. Zmluvná pokuta je teda aj z tohto dôvodu neplatná pre rozpor so zákonom.

3. Ďalej žalobkyňa uviedla, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán a preto je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 21.06.2018, sp. zn. 4Co/359/2017, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol, že síce rozhodcovská zmluva je formulovaná na samostatnej listine, avšak dopredu pripravená veriteľom, obsahujúca náležitosti rovnaké ako v množstve ďalších prípadov, ktoré sú odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti, nijako nespĺňa kritériá individuálnosti, či jednotlivého prístupu s ohľadom na potreby konkrétneho spotrebiteľa. Je zjavné, že ide o formulárovú zmluvu, opakovane uzatváranú so spotrebiteľmi, s vopred určenými podmienkami, ktorá jednoznačne podlieha skúmaniu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53

Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o posúdenie samotného obsahu rozhodcovskej zmluvy z hľadiska jej prijateľnosti v spotrebiteľskom zmluvnom vzťahu, odvolací súd považoval za rozhodujúci fakt, že táto dohoda bola uzavretá z iniciatívy veriteľa, v jeho záujme a v snahe zabezpečiť svoj vlastný prospech. Aj pri existencii deklarovanej alternatívy riešenia súdnych sporov, táto bola len zdanlivá, pretože núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred rozhodcovským súdom vybraným zo strany veriteľa. Je pritom evidentné, že spory z úverových zmlúv sú vedené takmer výlučne na základe žaloby veriteľa, nie dlžníka a to rozhodcovským súdom majúcom povahu súkromno-právneho subjektu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe z 14.04.2021 uviedol, že tvrdenie žalobkyne je všeobecné, bez toho, aby bol vôbec spochybnený či už obsah rozhodcovského rozsudku alebo obsah rozhodcovského spisu. Tvrdenie žalobkyne nie je možné považovať za relevantnú a odôvodnenú námietku. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že v konaní boli ako dôkazy k žalobe priložené listiny, medzi nimi aj sadzobník poplatkov a pokus o zmier pred začatím súdneho konania. Ďalej z bodu 24. odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodca stáleho rozhodcovského súdu mal za preukázanú výšku nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v predsúdnom štádiu, a to poplatku za druhú upomienku vo výške 30 eur a ďalej nákladov za predžalobnú výzvu. Z bodu 24. vyplýva skutkové i právne odôvodnenie záveru, na základe ktorého bola priznaná uvedená náhrada.

5. Ďalej žalovaný namietol, tvrdenie žalobkyne o zmluvnej pokute. Podľa žalovaného tvrdenie žalobkyne je v rozpore s Občianskym zákonníkom. Kategória „individuálneho dojednania“ je v spotrebiteľskej právnej úprave upravené ako kritérium, pri ktorého splnení je vylúčený prieskum neprijateľnosti a naopak, pri ktorého nesplnení je možné posudzovať, či to, ktoré ustanovenie je alebo nie je neprijateľné, teda či spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takáto nerovnováha je výsledkom dojednania, ktoré je na základe dispozitívnej právnej úpravy odchýlením od zákona.

6. Rovnako žalovaný poprel tvrdenia, že ustanovenie o zmluvnej pokute je v rozpore so zákonom. Zmluvná pokuta je upravená v čl. 8. zmluvy o úvere a to tak, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky úveru alebo úrokov alebo jej časti, je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6 % p.a.). Ak sa z dôvodu omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky úveru alebo úrokov alebo ich časti o viac ako tri mesiace stali podľa článku 7. ods. 7.1. písm. a) tejto zmluvy okamžite splatnými všetky záväzky dlžníka podľa tejto zmluvy, je dlžník povinný ďalej zaplatiť aj zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t. j. 14,6 % p.a.) zo zosplatnených záväzkov podľa odseku 7.1. tejto zmluvy. Okrem zmluvnej pokuty podľa ods. 8.1 tejto zmluvy je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania určený podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, k prvému dňu omeškania s úhradou peňažného záväzku. Výška úrokov z omeškania bude určená tak, aby spolu so zmluvnou pokutou podľa ods. 8.1. tejto zmluvy nepresahovala maximálnu výšku podľa ods. 8.3. tejto zmluvy.

7. Zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa zákona č. 129/2010 Z. z. pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

8. Žalovaný uviedol, že aj z rozhodcovského rozsudku, jeho výrokovej časti, vyplýva rešpektovanie uvedeného zmluvného ustanovenia a teda aj ustanovenia § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. Žalobca namietol, že z podanej žaloby nie je zrejmé, na základe čoho žalobca pri svojich tvrdeniach opomenul ustanovenie čl. 8, ods. 8.2. a 8.3., hoci obe ustanovenia popierajú správnosť tvrdenia žalobcu.

9. Namietol tiež, prečo tvrdenia žalobkyne, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, spôsobuje hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán a preto je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná, neboli uplatnené v priebehu rozhodcovského konania, keďže k tomu bola vyzvaná.

10. Žalovaný tvrdil, že rozhodcovská zmluva nevznikla za stavu, kedy by spotrebiteľ nemal informáciu, že nemusí uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu. Táto informácia sa uvádzala hneď v popredí textu

rozhodcovskej zmluvy, teda aj z hľadiska transparentnosti danej informácie nie je možné konštatovať deficit informovanosti na strane spotrebiteľa. V danom čase bol informovaný, čo uzavretie danej zmluvy má za následok. Pritom v spojení s informáciou pre rozhodovanie o uzavretí rozhodcovskej zmluvy je podstatné prehlásenie veriteľa, že existencia rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou vzniku úverovej zmluvy a informovanie o tom, čo rozhodcovské konanie je.

11. Zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní bol prijatý ako samostatná, ucelená a modernejšia právna úprava, ktorá zohľadňuje osobitosti spotrebiteľského rozhodcovského konania. Podľa žalovaného podstatné je najmä to, že ani táto nová úprava nezakazuje, aby rozhodcovské konanie začal dodávateľ a ani nevyžaduje, aby spotrebiteľ dával osobitný súhlas v čase podania žaloby dodávateľom.

12. Žalovaný uviedol, že uzatváranie akejkoľvek zmluvy primárne vyplýva z úpravy mechanizmu uzatvárania zmluvy. Návrh zmluvy predkladá jedna strana, druhá ho akceptuje alebo nie. Povinný sa rozhodol spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavrieť, hoci z nej jednoznačne vyplýva, že jej uzatvorenie nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

13. Právna úprava platná v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy výslovne za neplatnú určovala len takú rozhodcovskú doložku/ zmluvu, ktorá ako možnosť riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom stanovila riešenia inak ako v rozhodcovskom konaní vedenom podľa zákona č. 335/2014 Z. z.

14. Žalovaný ďalej uvádza, že rozhodcovská zmluva je individuálne dohodnutým právnym úkonom. Spotrebiteľ mal možnosť odmietnuť rozhodcovskú doložku a rozhodcovská zmluva nie je podmienkou pre získanie úveru a teda, že k jej uzavretiu vôbec nemusí dôjsť. Žalobkyňa mala oprávnenie alebo možnosť jednostranného ukončenia rozhodcovskej zmluvy, a to odstúpením od zmluvy bez uvedenia dôvodu. Žalovaný má za to, že rozhodcovská zmluva bola dojednaná so žalobcom platne.

15. Ďalej žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/111/2014 v spojení s opravným uznesením z 01.10.2015, ktorý posudzoval rozhodcovskú zmluvu a dospel k záveru, že dlžník mal právo výberu. Taktiež uviedol uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/439/2015, ktorý taktiež skonštatoval, že spotrebiteľ mal právo výberu.

16. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že poplatok za upomienku vo výške 30 eur a za predžalobnú výzvu spolu vo výške 152,29 eur je v rozpore so zákonným ustanovením § 9a ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 28 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov stály rozhodcovský súd je povinný aj bez návrhu spotrebiteľa preskúmať, či vymáhaný nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo na zmluvnom dojednaní, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Stály rozhodcovský súd je povinný prihliadať aj na iné dôvody neplatnosti právneho úkonu, na ktoré by súd prihliadal aj bez návrhu.

17. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 9/2012 z 16.01.2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ust. § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad.

18. Ďalej žalobkyňa poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20.06.2018, sp. zn. IV. ÚS 371/2018-43, ktorým odmietol sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd súhlasil s právnym posúdením o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, v zmysle ktorého dôsledkom bola predmetná rozhodcovská doložka správne posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia

predmetnej zmluvy, pretože spôsobila načnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt. Nie je spôsobilé zvrátiť ani ustanovenie rozhodcovskej zmluvy podľa ktorého dlžník je oprávnený od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia rozhodcovskej zmluvy, najmä pokiaľ veriteľ túto možnosť ponúka v rámci formulárovej predtlačnej návrhu rozhodcovskej zmluvy bez vyvrátenia zákonnej domnienky o absencii jej individuálneho dojednaní (§ 53 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka).

19. Taktiež uviedla, že zmluvná podmienka sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že s ňou spotrebiteľ nevyjadří nesúhlas a dodatočne neodstúpi. Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 29.11.2012, sp. zn. 6CoE 256/2012, nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Opätovne poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 21.06.20118, sp. zn. 4Co/359/2017.

20. Žalobkyňa má za to, že rozhodcovská zmluva bola pripravovaná ako formulárová, aj keď na samostatnej listine podpísaná oboma zmluvnými stranami. Nenamietala, že túto nepodpísala, ale podpísala ju spolu s ďalšími súvisiacimi dokumentami v ten istý deň, pričom nešlo o individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za individuálne dojednanú, keďže bola pripravená veriteľom na predtlačnom formulári, na ktorom sa dopĺňali len údaje spotrebiteľa.

21. V prípade, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy neplatná s následkami, že rozhodcovský súd nemal právomoc vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky rozhodovať daný spor. Pokiaľ dojednanie rozhodcovskej zmluvy je neprijateľnou podmienkou ktorá je absolútne neplatná od počiatku a preto ňou spotrebiteľ nie je viazaný.

22. Namietala žalovaného vyjadrenie, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nebolo podmienkou pre poskytnutie úveru, resp. pre uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Vopred formulovaný text bez možnosti zmeny obsahu rozhodcovskej zmluvy však nepotvrďuje žalobcom uvádzané skutočnosti a pochybnosti taktiež vzbudzuje rozsiahla judikatúra súdov všetkých inštancií, ktoré vyhodnotili rozhodcovskej zmluvy žalovaného ako neplatné. Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozsudku z 08.08.2018, sp. zn. 5CoSr/2/20148 k spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve uviedol, že predtlačené poučenie žalovaného v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy nepovažuje za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov spotrebiteľského rozhodcovského konania. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku, je stav, ak zmluvné podmienky neboli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah. Žalovaný mohol na základe predmetnej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie stálemu rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Výber stáleho rozhodcovského súdu určil sám veriteľ. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné považovať takúto rozhodcovskú zmluvu v celosti za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

23. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 01.06.2021 uviedol, že odkaz žalobkyne na ust. § 9a ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. je nedôvodný a zavádzajúci, pretože predmetné ustanovenie sa týka tretej osoby, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy. Poplatok za upomienku nepredstavuje náklady tretej osoby, ale zmluvne dohodnutý poplatok. Ust. § 9a sa netýka činnosti advokáta, súdneho exekútora a notára pri výkone ich povolania.

24. Namietal tiež, že z § 3a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že nerozhoduje čas vzniku záväzku, ale časové okolnosti vzniku omeškania. Nie je rozhodujúci stav v čase uzavretia zmluvy, ale stav v čase omeškania, pretože maximálna výška všetkých sankcií sa posudzuje tak, aby neprevýšila priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa

osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády.

25. Žalovaný ďalej uvádza, že z tvrdenia žalobkyne ohľadom individuálneho dojednaní, nie je zrejmé, čo by malo predstavovať značnú nerovnováhu v súvislosti s uzavretou rozhodcovskou zmluvou. Do pozornosti je potrebné vziať to, že s účinnosťou od 01.01.2015 sa za neprijateľnú podmienku považuje rozhodcovská doložka umožňujúca prejedanie sporu zo spotrebiteľskej zmluvy v inom type konania ako je to, ktoré upravuje osobitný predpis - zákon č. 335/2014 Z. z., aj z toho plynie, že rozhodcovská zmluva ako taká nie je neprijateľná podmienka. Namietal, že žalobca vo svojich tvrdeniach žiadnu značnú nerovnováhu ani nezdôvodňuje. Podľa žalovaného značnú nerovnováhu nemôžu predstavovať skutočnosti, ktoré sú upravené zákonom č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

26. Zároveň žalovaný uviedol, že priamo zákon č. 335/2014 Z. z. predpokladá, že súčasťou spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy sú vopred predformulované časti, viď napríklad poučenie v zmysle prílohy č. 1 k uvedenému zákonu.

27. Žalobkyňa vo svojom podaní z 15.06.2021 uviedla, že na základe viacerých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli následne potvrdené rozsudkami Krajských súdov vyplýva, že obchodní zástupcovia žalovaného predkladajú klientom na podpis viaceré dokumenty, pričom klient venuje pozornosť najmä zmluve o úvere, ktorá mu je bližšie vysvetlená a ostatné dokumenty bez bližšieho vysvetlenia ako napr. spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podpíše s vedomím, že ide o súčasť zmluvy o úvere.

28. Zároveň poukázala na súdne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý vo svojich viacerých rozhodnutiach zdôraznil, že dôkazné bremeno ohľadom toho, že nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku, resp. že rozhodcovská zmluva bola individuálne dojednaná zaťažuje veriteľa a nie spotrebiteľa.

29. V prejedanom spore nebolo sporným, že strany majú hmotnoprávne postavenie dodávateľa (žalovaný) a spotrebiteľa (žalobca) podľa ust. § 53 ods. 3 a 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“).

30. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že spolu uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere z 13.04.2018 a v rovnaký deň aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu.

31. Podľa § 149 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

32. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

33. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

34. Podľa § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenie, ktoré s týka jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

35. Spornou medzi stranami bola najmä skutočnosť, či ich rozhodcovská zmluva bola zmluvou individuálne dojednanou a teda v konečnom dôsledku platnou.

36. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

37. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú

hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

38. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

39. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

40. Ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré je procesného charakteru, zaťažuje dodávateľa dôkazným bremenom spočívajúcim v povinnosti preukázať, že inak neprijateľné podmienky boli dohodnuté individuálne. Musí ísť pritom o preukázanie nevzbudzujúcom pochybnosti o tom, že spotrebiteľ bol oboznámený s ustanoveniami zmluvy pred jej uzavretím a súčasne pred jej uzavretím mal reálnu možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Pokiaľ dodávateľ uvedené skutočnosti nepreukáže nad všetky pochybnosti, bude sa mať za to, že dojednanie zmluvných podmienok nebolo individuálne a podmienku treba hodnotiť ako neprijateľnú s dôsledkami z toho vyplývajúcimi.

41. Subjektívne dôkazné bremeno určuje, ktorá procesná strana si má aktívne počínať pri preukázaní určitej skutočnosti (znaku skutkovej podstaty normy práva), t.j. kto má navrhnúť dôkaz na jej preukázanie. Preto je toto bremeno označované aj ako bremeno vedenia dôkazu.

42. Rozdelenie bremena vedenia dôkazu medzi sporové strany zásadne vyplýva z pravidiel delenia objektívneho dôkazného bremena. Je totiž zrejmé, že navrhovať dôkazy má ten, kto je ohrozený stratou sporu v prípade, že rozhodujúca skutočnosť nebude preukázaná.

43. Subjektívne bremeno tvrdenia vyjadruje, aké skutkové tvrdenie musí jedna alebo druhá sporová strana uviesť, aby v spore uspela. Ktorá strana má určité skutočnosti tvrdiť, aby odvrátila nepriaznivý následok, vyplýva z objektívneho dôkazného bremena: subjektívne bremeno tvrdenia nesie strana, ktorá je zaťažená objektívnym dôkazným bremenom.

44. Aké konkrétne skutkové prednesy má jedna alebo druhá strana učiniť, vyplýva z pravidiel o delení objektívneho dôkazného bremena.

45. Určité skutočnosti nie sú pre tú ktorú stranu priaznivé len preto, že ich strana tvrdí, ale preto, že s nimi spája priaznivý následok norma práva. Z toho je nepochybné, že rozdelenie dôkazného bremena nie je určené tvrdením strán, ale naopak z toho, ako je medzi strany rozdelené objektívne dôkazné bremeno, možno zároveň identifikovať, aký skutkový prednes má strana sporu urobiť.

46. Vychádzajúc z vyššie uvedeného bola žalobkyňa povinná v priebehu konania tvrdiť skutočnosti zodpovedajúce všetkým znakom skutkovej podstaty normy práva zakladajúcej ňou uplatnené právo. Žalobkyňa si túto povinnosť splnila, keď tvrdila, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalobkyne a preto je neplatná.

47. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie vyhlásilo za skončené, nenavrhoval žiaden dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu so žalobkyňou v právnom postavení spotrebiteľa dojednal individuálne, keďže nepreukázal žeby mala možnosť jej obsah ovplyvniť.

48. Preto súd konštatoval, že ustanovenie spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, od ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc je v danom prípade neprijateľné, a preto je podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy neplatné.

49. Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku, teda zrušil rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu uvedeného vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

50. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

51. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Zásada úspechu vo veci charakteristická pre sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore.

53. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku, teda žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.